Р Е Ш Е Н И Е
№ 2077

гр. София, 27.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 18 състав,** в публично заседание на 27.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **14422** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ч. А., гражданин на А., срещу Решение № 722/01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата не са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, но се твърди, че е постановен в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят моли съда да отмени оспореното решение и преписката да бъде върната на Председателя на ДАБ с указания да му бъде предоставен хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт К., в представена писмена защита оспорва жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С рег. № УП3376/27.09.2011 г. Ч. А. е подал молба да бъде приет в ДАБ. На 05.10.2011 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на български език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Административното производство пред ДАБ е започнало по десета поредна молба рег. № УП3376 от 07.08.2012 г., с която Ч. А. е поискал от властите в Република Б. закрила. На тази дата чужденецът е регистриран с имената Ч. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., арменски гражданин, семейно положение: неженен, григорянин – апостолическа църква, етническа принадлежност: арменец, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ.

На 07.08.2012 г. на чужденеца е връчена покана за интервю, което е проведено на 08.08.2012 г. Чужденецът е посочил, че не са налице новонастъпили обстоятелства. Не иска да се върне в А., защото ще трябва да отслужи казарма, а се говорело, че ще има война с А. за Н. К.. Чужденецът посочва, че е отраснал в Б., учил е тук, харесва страната и е свикнал с живота тук. В Р. Б. е дошъл през ноември 1996 г., заедно с родителите си.

С докладна записка от 28.08.2012 г. директорът на РПЦБ - С. е уведомен, че въз основа на молба вх. № 691/07.08.2012 г. на Ч. А. е образувано производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

На 29.08.2012 г. длъжностно лице от ДАБ е провело интервю с чужденеца, който е потвърдил изложените при първото интервю обстоятелства.

Изготвено е становище рег. № УП3376/05.10.2012 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение да бъде отказано предоставянето на закрила.

С оспореното в настоящото производство решение № 722/01.11.2012 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че Ч. А. не е бил принуден да напусне А. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, спрямо чужденеца не са били предприети никакви действия, нито от официалните арменски власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата да не е в състояние да контролира. Няма данни, чужденецът да е осъждан и арестуван в А..

За да постанови оспорвания отказ административният орган правилно е приел, че отказът на арменския гражданин да отслужи казарма не може да бъде определен, като опасност от преследване, което да е основание за предоставянето на бежански статут. В страни, където военната служба е задължителна, неизпълнението на това

задължение често е наказуемо по закон. Независимо от това дали военната служба е задължителна или не, дезертирането винаги се счита за криминално деяние.
Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.
Верен е изводът на интервюиращия орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. За жалбоподателя липсват основателни опасения за сигурността и правата му по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, политическо мнение или убеждение, поради което не са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателен страх от преследване". Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай. Нежеланието на Ч. А. да изпълни задължението си да отбие военна служба не е свързано с никоя от изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини.
Жалбоподателят оспорва изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.
Оценката за ситуацията в А. се съдържа в справка вх. № 2096 от 19.04.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд" на ДАБ. Конституцията и законите в страната гарантират основните права и свободи на гражданите и тяхното равноправие пред закона. Няма данни за груби нарушения на човешките права в А.. В странат не е налице въоръжен конфликт.
Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. Предвид установяването, че в изложената от Ч. А. бежанска история няма добре обоснован страх от преследване, то с оглед тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в А. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на Ч. А. се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.
Следователно при правилна преценка на установените факти административният орган е постановил решението си в съответствие с материалния закон.
Предвид гореизложеното, решение № 722/01.11.2012 г. е законосъобразно и правилно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ч. А., гражданин на А., срещу решение № 722/01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: